

Sygn. akt II K 12/17

PR 2 Ds. 326.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny

w składzie: Przewodniczący: SSR Marta Banaś - Grabek

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Jędrzejczyk

w obecności Prokuratora: nieobecny, zawiadomiony

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 08.03.2017 r., 12.04.2017 r., 19.05.2017 r.

w L. sprawy:

D. L. (1), ps. (...), syna M. i J. z domu B., urodzonego w dniu (...) w B.

oskarżonego o to że:

I. w dniu 14 listopada 2016 roku na ul. (...) w O., woj. (...), grożąc małoletniemu K. J. (1) natychmiastowym użyciem wobec niego przemocy, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) A. o wartości 800,00 zł, czym działał na szkodę małoletniego K. J. (1) reprezentowanego przez ojca, M. J. (1),

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk;

II. w dniu 14 listopada 2016 r. w L., woj. (...), dokonał zniszczenia mienia w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych Komendy Powiatowej Policji w L. poprzez wyrwanie przytwierdzonego do podłogi stolika, połamanie jego drewnianego blatu, uszkodzenie elewacji pomieszczenia w postaci spowodowania odprysków farby i tynku, uszkodzenie wizjera znajdującego się w drzwiach wejściowych do (...), czym spowodował straty o łącznej wartości 1.107,00 zł. na szkodę Komendy Powiatowej Policji w L. reprezentowanej przez I Zastępcę Komendanta Powiatowego Policji w L. – M. K. (1)

- tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

Z. B. (1), ps. (...), syna M. i J. z domu P., urodzonego w dniu (...) w B.

oskarżonego o to że:

w dniu 14 listopada 2016 r. na ul. (...) w O., woj. (...)- (...), przyjął od D. L. (1) i pomógł w ukryciu telefonu komórkowego marki S. (...) A. o wartości 800,00 zł wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę małoletniego K. J. (1) reprezentowanego przez ojca, M. J. (1) przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne

- tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

orzeka

I. oskarżonego D. L. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuczonego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu i za to z mocy art. 280 § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. oskarżonego D. L. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuczonego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu i za to z mocy art. 288 § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone względem oskarżonego D. L. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. L. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 listopada 2016 roku, godz. 15:50 do dnia 21 grudnia 2016r.;

V. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego D. L. (1) do zapłaty na rzecz Komendy Powiatowej Policji w L. kwoty 1.107,00 (jeden tysiąc sto siedem 00/100) zł tytułem naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody;

VI. oskarżonego Z. B. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to z mocy art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu Z. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 listopada 2016 roku godz. 19.25 do dnia 16 listopada 2016 roku godz. 12:50 uznając ją za wykonaną do wysokości 2 (dwóch) dni;

VIII. na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze oraz § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. C. kwotę 588,00 (pięćset osiemdziesiąt osiem 00/100) złotych powiększoną o należną stawkę podatku VAT, za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu sądowym;

IX. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Sygn. akt II K 12/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. L. (1) (ps. (...)) ma 25 lat, zamieszkuje w miejscowości O.. Z zawodu jest ślusarzem. Pracował jako operator przecinarki. Jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu (dane osobopoznawcze k. 177v. i 105).

W dniu 14 listopada 2016 r., około godz. 15:00, 16-letni K. J. (1) szedł do swojej dziewczyny. Przechodził ul. (...) w O. trzymając w ręku telefon komórkowy marki S. (...) A. i słuchając muzyki. Przy gabinecie weterynaryjnym stała grupa osób, w której byli D. S. (1) (ps. (...)), Z. B. (1) (ps. (...)) i D. L. (1). D. S. (1) podszedł do K. J. (1) kierując doń pretensję o nieodpowiedni – w jego ocenie – napis na bluzie. Następnie, podszedł do nich D. L. (1) i grożąc K. J. (1), w wulgarnych słowach, natychmiastowym użyciem wobec niego przemocy, zabrał mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) A., o wartości 800,00 zł, działając tym samym na szkodę małoletniego K. J. (1) reprezentowanego przez ojca, M. J. (1). Po dokonaniu zaboru telefonu D. L. (1) zastraszył małoletniego, aby nie zgłaszał o zdarzeniu policji. Małoletni udał się do koleżanki i z jej telefonu skontaktował się z ojcem, któremu opowiedział o zajściu. Następnie, jeździł z ojcem po mieście w poszukiwaniu sprawcy, po czym zawiadomili policję. D. L. (1) z kolei przekazał telefon komórkowy K. J. Z. B. (1), a ten przyjął go i pomógł w ukryciu wiedząc o tym, że telefon został uzyskany za pomocą

czynu zabronionego. Funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania D. L. (1), Z. B. (1) i D. S. (1). Odzyskano telefon komórkowy, którzy przekazano M. J. (1).

D. L. (1) został osadzony w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych Komendy Powiatowej Policji w L., gdzie dokonał zniszczenia mienia poprzez wyrwanie przytwierdzonego do podłogi stolika, połamanie jego drewnianego blatu, uszkodzenie elewacji pomieszczenia w postaci spowodowania odprysków farby i tynku, uszkodzenie wizjera znajdującego się w drzwiach wejściowych do (...), czym spowodował straty o łącznej wartości 1.107,00 zł. na szkodę Komendy Powiatowej Policji w L..

(dowody: zeznania pokrzywdzonego K. J. k. 179-179v., 6-8, 48-49, zeznania świadków: M. J. k. 178v.-179 i 2-3, protokół przeszukania D. L. k. 14-15, protokół przeszukania D. S. k. 16-17, protokół przeszukania Z. B. k. 23-25, pokwitowanie k. 27, protokoły zatrzymania osoby: D. L. k. 32, Z. B. k. 34 i D. S. k. 306v. i 36, częściowo wyjaśnienia Z. B. k. 241v. i 45-46, częściowo zeznania świadka D. S. k. 57v., protokół oględzin miejsca k. 59-60, zeznania świadka M. K. k. 62-63)

Oskarżony D. L. (1) w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do dokonania rozboju i wyjaśnił, że stał na ul. (...) z D. S. i Z. B., gdy przechodził jakiś chłopak. Zaczepił go i poprosił o telefon, gdyż chciał zadzwonić do brata K. S.. Chłopak dał mu telefon, a trzymając go w dłoni i przekazując wpisywał kod dostępu, wówczas on zniecierpliwiał się i wyszarpnął mu telefon z ręki. Chłopak uciekł i dlatego nie zdołał mu oddać telefonu. Zaprzeczył, aby groził pokrzywdzonemu. Telefon przekazał Z. B. i udali się w stronę miasta, aby poszukać pokrzywdzonego (k. 39-42).

Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony nie przyznawał się do rozboju, a jedynie wskazał, że możliwe, iż wzbudził u pokrzywdzonego zagrożenie swoim zachowaniem, gdyż mógł na niego huknąć, coś głośno powiedzieć. Zaprzeczył, aby szarpnął za telefon, a jedynie go trzymał, zaś pokrzywdzony sam go puścił. Wyjaśnił, że telefon przekazał Z. B., bo sam by go zgubił. Chciał go oddać. Wyraził żal wskazując, że było to nieporozumienie (k. 52-53).

W toku ostatniego przesłuchania w śledztwie oskarżony nie przyznawał się do rozboju, a przyznał się do zniszczenia mienia (k. 100-101).

Przed Sądem oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do rozboju twierdząc, iż chciał tylko zadzwonić, a pokrzywdzony dał mu telefon. On trzymając telefon powiedział do pokrzywdzonego, aby puścił, bo przecież mu go nie ukradnie i wówczas pokrzywdzony mógł się przestraszyć i uciekć. Utrzymywał, że chciał zwrócić telefon. Przyznał się do zniszczenia mienia (k. 177v.).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w takim zakresie, w jakim przyznał się do dokonania zniszczenia mienia w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych w KPP w L., albowiem pozostają one w zgodzie z protokołem oględzin pomieszczenia oraz logicznymi i bezstronnymi zeznaniami świadka M. K.. Nie zasługują natomiast na podzielenie twierdzenia oskarżonego, iż nie dokonał na małoletnim K. J. (1) rozboju. Relacja D. L. (1) jest co do tej okoliczności całkowicie sprzeczna z zeznaniami pokrzywdzonego, którym Sąd w całości dał wiarę, jako że są spójne, logiczne, konsekwentne i szczegółowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach ojca pokrzywdzonego, któremu syn zrelacjonował zajście bezpośrednio po jego zaistnieniu. Oskarżony jest osobą obcą dla pokrzywdzonego i nie ma powodów, aby został bezpodstawnie oskarżony. Należy zauważyć, iż pokrzywdzony zapamiętał sporo szczegółów, w tym tatuaż na szyi D. L. oraz okoliczność, że miał na sobie czerwoną bluzę. Rozpoznał go jako sprawcę podczas okazania mu tablic poglądowych. Małoletni K. J. konsekwentnie podawał, że oskarżony zabrał mu telefon grożąc natychmiastowym użyciem przemocy, używając słów: „zajębię cię”. Z kolei relacja oskarżonego nie jest szczerą, o czym świadczy brak konsekwencji i zmienianie szczegółów. Początkowo D. L. wyjaśniał, że szarpnął telefon, potem zaprzeczył temu przyznając jedynie, że jego zachowanie, tj. huknięcie mogło przestraszyć pokrzywdzonego. Pokrzywdzony natomiast zarówno po zdarzeniu, jak i po upływie kilku miesięcy, przed Sądem, niemal identycznie i szczegółowo opisał zdarzenie.

Jeżeli chodzi o Z. B. (1), to należy zauważyć, iż niewiele wyjaśniał na temat zachowania pozostałych uczestników zajścia. Z jego postawy przebija dążenie do ochrony D. L., z którym jest spokrewniony. Analogicznie zeznawał D. S., początkowo negując, aby w ogóle doszło do jakiegokolwiek zdarzenia, a na rozprawie zasłaniając się niepamięcią. Stąd też, relacje wymienionych Sąd podzielił jedynie w takim zakresie, w jakim zgodne są z dowodami uznanymi przez Sąd za wiarygodne.

W ocenie Sąd wiarygodne są nadto zebrane w sprawie dokumenty, w tym protokoły zatrzymania, oględzin i przeszukania.

Ze względu na fakt, iż w toku postępowania pojawiły się uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, został dopuszczony dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność jego poczytalności w czasie inkryminowanym i zdolności do udziału w toczącym się postępowaniu oraz zlecono sporządzenie kwestionariusza przez specjalistę terapii uzależnień.

Biegli u oskarżonego nie stwierdzili choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, a rozpoznali zespół uzależnienia spowodowany używaniem kilku substancji. W ocenie biegłych, w czasie inkryminowanym, oskarżony miał zachowaną zarówno zdolność rozpoznania znaczenia przedsiębranego czynu, jaki i zdolność pokierowania swoim postępowaniem (k. 218-221).

W świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego wina oskarżonego D. L. (1) nie budzi wątpliwości.

Mając na uwadze przytoczone wyżej okoliczności, Sąd zakwalifikował czyn przypisany oskarżonemu w pkt I jako wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 1 k.k. albowiem oskarżony, w dniu 14 listopada 2016 roku na ul. (...) w O., woj. (...), grożąc małoletniemu K. J. (1) natychmiastowym użyciem wobec niego przemocy, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) A. o wartości 800,00 zł, czym działał na szkodę małoletniego K. J. (1) reprezentowanego przez ojca, M. J. (1). Należy nadmienić, iż wartość telefonu tj. 800 zł wskazana przez reprezentującego małoletniego pokrzywdzonego M. J. (k. 2v.) nie była przez strony kwestionowana.

Czyn przypisany D. L. (1) w pkt II zakwalifikowano z art. 288 § 1 kk, jako że w dniu 14 listopada 2016 r. w L., woj. (...), dokonał zniszczenia mienia w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych Komendy Powiatowej Policji w L. poprzez wyrwanie przytwierdzonego do podłogi stolika, połamanie jego drewnianego blatu, uszkodzenie elewacji pomieszczenia w postaci spowodowania odprysków farby i tynku, uszkodzenie wizjera znajdującego się w drzwiach wejściowych do (...), czym spowodował straty o łącznej wartości 1.107,00 zł. na szkodę Komendy Powiatowej Policji w L. reprezentowanej przez I Zastępcę Komendanta Powiatowego Policji w L. – M. K. (1).

Mając to wszystko na względzie, Sąd wymierzył oskarżonemu: za czyn z pkt I karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z pkt II karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt uprzedniej kilkukrotnej karalności oskarżonego, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu (odpisy wyroków k. 91-93 i dane o karalności k. 287). Popelnianie przez oskarżonego kolejnych przestępstw, pomimo skazań, świadczy o ewidentnym lekceważeniu sobie przez niego obowiązującego porządku prawnego oraz o tym, że nie wyciągnął z tego żadnych wniosków na przyszłość. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił także wysoki stopień społecznej szkodliwości popelnionego przez D. L. przestępstwa rozboju wyrażający się naruszeniem równocześnie takich dóbr jak mienie, życie i zdrowie człowieka oraz chęcią osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej.

Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował stwierdzony u oskarżonego przez biegłych lekarzy psychiatrów zespół uzależnienia spowodowany używaniem kilku substancji oraz przyznanie się do czynu z art. 288 § 1 kk.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. L. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 listopada 2016 roku, godz. 15:50 (k. 32) do dnia 21 grudnia 2016r., tj. do dnia wprowadzenia oskarżonemu do wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 270/16 (k. 98).

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonego do zapłaty na rzecz Komendy Powiatowej Policji w L. kwoty 1.107,00 zł tytułem naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody.

O wynagrodzeniu dla obrońcy z urzędu orzeczono po myśli obowiązujących w tym zakresie przepisów.

Mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego, zwolniono go od kosztów sądowych.